

Mintha azzal a tűcskével engem csókolgatna,
Mintha engem hívogatna mesemondókára,
S kézen fogva vezetgetne szép Tündérországba...

Tűcske, tűcske, szorgos szolgál, mondd meg jó Anyámnak:
Gondolatom pillangói oda-odaszállnak,
Fáradt fejem az ölébe lopva odahajtom
És hallgatom szép meséjét, amíg el nem alszom...
Álom közben szállok, szállok — fel az örök Égbe,
Áldást kérek az Istentől Anyám két kezére.

Anyák napja.

(Ünnepi beszéd.)

Édesanyák!

Tegyük le egy napra mulatságos játékainkat és munkás szerszámainkat; ünnepeljünk! Ma nincsen helye másnak, se összekulcsolt kezünkben, se kitáruló szívünkben, csak a hálaadó imakönyvnek, az imádságnak, a lélekből, a szemünkből kicsorduló drága igazgyöngynek, az öröm ragyogó gyöngyének: könnyeinknek! Ma virág nyílik, a tövis helyén is kivirágzik a kőszikla is az ünnep éltető fényétől és melegétől. Ma virágos a kalapunk és zokogó a kedvünk, mert az emberi lélek legmagasztosabb ünnepéhez kevés a mosoly derűje, a túlárado szívből könny csillog elő: a hála és a végtelen nagy gyermeki szeretet, mely arany-sugaraival körülöleli, simogatja, áldja, dédelgeti és megdicsőíti az édesanya föntségét, szívét, imádságos, áldó, szent dobogását.

Az Anyák napja van! Az ő napjok! Akik a betegség éjjelein álmatlanul ott virrasztanak a bölcse mellett! És visszaimádkozák életünket a halál küszöbéről. Az Édesanya: Istenáldás, kegy, áldozat. jótétemény. A világon minden teremtetett valóságban van valami hiba vagy gyöngeség, egyesegyedül az Édesanyában nincs. Ő az Erő, ő az Áldás, ő a Magaföláldozás, az Önzetlenség. Amiye van, amit adhat, azt mind gyermekének adja és amit ad, azt azért adja, mert neki csak egyetlenegy igazi boldogsága van; az, hogy mindenét a gyermekének áldozza. Az ő gazdagsága az, hogy gyermekét gazdaggá teheti.

De ne képzeljétek, hogy ő, az Édesanya, csengő aranyat, pénzt, vagy egyéb hiú kincset tart gazdagságnak. Az Édesanya nemcsak a legjobb a kerek világon, de a legbölcsebb is, mert bölcsességét közvetlenül a jó Istentől tanulta, aki az Édesanya szívét teletöltötte az igazi gazdagság ragyogó aranyával, rubinköveivel és gyémántjaival: szeretettel.

Hol volna, hol lehetne olyan Édesanya, aki gyermekét nem szereti? És hol van, hol lehetne olyan gyermek, aki nem szereti az Édesanyját!

Boruljunk le az **Anyák napján** Isten előtt és öleljük körül Édesanyánkat! Csókoljuk meg áldott, jóságos kezét; annyi, mint-ha a jó Isten kezét csókolnánk meg, mert az Édesanya a jó Isten keze: áldás és jutalom!

Ő az, aki mindenét nekünk adja és érettünk áldozza, s az egyetlenegy, akinek mi semmit se adhatunk, semmi egyebet, csak a szívünket, a szeretetünket. Ez a gyermeki hála drága, tiszta adója, ami őt boldogítja.

De minket is boldogít. Boldogok vagyunk, ha mosolyogni látjuk a szelíd, jóságos anyai arcot. Boldogok, ha tudjuk, hogy ő megelégedett és hogy ezt az érzést mi szereztük neki, egyedül azzal, hogy minket boldognak lát! A mi örömünk az ő egyetlen öröme, a mi boldogságunk az ő egyetlen boldogsága.

Ez a legszentebb, legigazibb és legvigasztalóbb érzése az emberi szívnek. Ha ez megvan, akkor lelkünk nyugalma is megvan. Ha nincs meg, akkor elsötétül körülöttünk a világ, mert az anyai és a gyermeki kölcsönös szeretet az élet világító fénye, napja, mely mindent beragyog.

De hiszen milyen lenne az az emberi szív, amelyik nem érzi vagy nem becsüli meg az anyai szív határtalan szeretetének boldogító hatását!

XVII. Benedek pápáról őrizte meg a hagyomány, hogy szegény mosónő fia volt, aki alacsony sorsból emelkedett a pápai trónra. Édesanyja, a szegény mosónő egyszer meglátogatta hatalmas fiát. A pápai udvar igazgatói bíborba-bársonyba, selyembe öltöztették a szegény mosónőt, hogy díszesen jelenhesse meg szentséges fia színe előtt. Alig várta, hogy megölelhesse rég nem látott gyermekét. De a pápa hidegen, közömbösen nézett rá, az idegen, az ismeretlen látogatóra.

— Ki vagy te, jó asszony? Nem ismerlek!

Az édesanya majdnem elájult.

— Nem ismersz? Hiszen én édesanyád vagyok!

A pápa hitetlenül csóválta fejét.

— Az nem lehet szegény, jó asszony. Az én Édesanyám so-hase öltözött selyembe, bársonyba. Az én Édesanyám dolgos szegény asszony volt.

És az Édesanya kitámolygott a pápai fogadóteremből. Levette a cifra ruhákat és abba a munkásasszonyi köntösbe öltözött, amelyikben jött. Aztán visszament a pápai fogadóterembe. Amint már az ajtóban megpillantotta a pápa, kitárta feléje karjait, leszállott trónjáról és a szegény munkásasszonyhoz sietett.

— Isten hozott, édes, kedves anyám!

Az anyai szív lobogó láng, az Édesanya szíve velünk van fürgetegben és verőfényben egyaránt; imára ő kulcsolja össze láthatatlanul is kezünket s munka közben és álmainkban halljuk biztató, szelid intelmeit, amikor felénk sóhajt, hogy megtartsen bennünket a tiszta élet munkás igyekezetében. Nekünk min-

dennap Anyák napja van. Az anyai szeretet fénylő csillagának napja, amelyet azokkal a virágokkal, amik lelkünkben nyílnak: imádságainkkal s amik őhozzá legméltóbbak, mindennap megkoszorúzunk. Ezer sóhajjal, ezer áldással, örök, hálás szeretettel! Hiszen ő maga se egyéb, mint imádság: az Édesanya!

(Lőrinczy György.)

Vers anyák napjára.

<i>Szeretném, ha minden ajkon</i>	<i>Bekopogna minden házba,</i>
<i>Ezer csengő csengene,</i>	<i>Ahol lakik egy anyja,</i>
<i>S beszárnyalná a világot</i>	<i>S fehér galamb piros csőre</i>
<i>Az ájtatos, szent zene.</i>	<i>Szelid hangon szólana:</i>
<i>Minden szívből fehér galamb</i>	<i>Ez a nap a legszebb ünnep!</i>
<i>Szállna sebes szárnyakon,</i>	<i>Anyák napja ez a nap!</i>
<i>S bekopogna minden házba</i>	<i>A templomi szent harangok</i>
<i>Minden kicsi ablakon.</i>	<i>Ma tinéktek szólanak!...</i>

*Tudjátok-e ki az anyja,
S mi az anyja, gyerekek? ...
Nem más, mint a testet öltött,
Tiszta, áldó szeretet!
A szemében jószág csillog,
Imádság két ajakán —
Két karod közé omolva,
Gyermekszivem ezt dobogja:
Szeress engem, jó anyám,
Drága, édes, jó anyám!*

Az édesanya magyar költők verseiben.

(Előadás Anyák-napjára.)

Irta: Móra László.

Édesanyám! Ez a szó mindjárt az Isten neve után van arannyal beleírva az Élet — szótár-könyvébe. Egyetlen szó s benne él az egész világ!

Ennek az imádságos röpke szónak az elsuttogása könnyeket csal ki a szemedbe, boldogságot, vigasztalást, örömet terítget a lelkedre.

Ez a szó összeforrott veled s el nem hagy bölcsődtől sirodig. Ezt suttogod, ezt hívod, ha messze vet a sorsod, ha szenvedsz, ha keresztút elé érsz, ha csalódol, vagy, ha haldokolsz...

Édesanyám! Ez az egyetlen szó önmagában is a legszebb,